

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre *datio in solutum* în genere și despre lucrul ce debitorul trebuie să plătească, de D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.

Inalta Curte de casație și justiție, secția II: *Zoe Slătineanu cu Frederick Goldvurm și I. Lenș Slătineanu.*Idem: *Ștefan Măndreanu, trimis în judecata tribunalelor de Curtea cu jurați.*Curtea de Apel din București secția II: *Baron M. de Waldberg cu Frederick Goldvurm.*Curtea de Apel din Galați secția I: *Hector Economu cu Roth & Comp.**Bibliografie.*Despre *datio in solutum* în genere

și

Despre lucrul ce debitorul trebuie să plătească

Art. 1100 dispune că creditorul nu poate fi silit a primi alt lucru de cât acela ce i se datorește, chiar când valoarea lucrului oferit ar fi egală sau mai mare.

Acest text, care nu este de cât o consecință a art. 969⁽¹⁾ și a interpretării voinței părților, reproduce No. 530 din obligațiile lui Pothier: «Obicinuit, ȳice acest autor, nu se poate plăti de cât lucrul datorit; și debitorul nu poate să oblige pe creditorul său a primi drept plată alt ceva de cât ceea ce i se datorește». «*Aliud pro alio, invito creditori, solvi non potest*»⁽²⁾.

«Nici creditorul, ȳice art. 1862 din Codul Calimach (1213 C. austriac), nu poate fi silit să primească înprotiva voinței sale alt ceva, fără de cât aceea ce are drit să ceară, nici datornicul nu este îndatorit să dea sau să facă alt ceva,

(1) Acest text prevădend că convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante, se înțelege că acest principiu ar fi călcat în picioare, dacă creditorul ar putea fi silit să primească alt lucru de cât acela ce i se datorește. «Tocmelele trebuie să se împlinescă, ȳice art. 1210 din Codul Calimach (902 C. austriac), la vreme, când și la locul unde, și după chipul cu care s'aŃ alcătuit părțile».

(2) L. 2, § 1, *in fine*, Dig., 12, 1. Veđi și L. 3, Dig., *loco cit.*

fără de cât aceea ce este dator să dea sau să facă. Aceasta are ȳarie și pentru vremea, când, și pentru locul, unde, și pentru chipul cum are să se împlinescă îndatorirea»⁽³⁾.

Creditoru nu poate fi silit a primi alt lucru, chiar dacă lacest lucru ar avea o valoarea mai mare de cât acel datorit (art. 1100)⁽⁴⁾. Aceasta este atât de evident, în cât legiuitorul ar fi putut să n'o mai spue; și dacă el s'a exprimat expres în această privință, este pentru a respinge soluția romană, respinsă și în dreptul vechiu francez⁽⁵⁾, admisă însă prin Novella 4, capit. 3, *De solutionibus*, după care debitorul unei sume de bani, care nu avea la dispoziție nici bani, nici mobile pentru a'și procura bani, putea să silească pe creditorul său a primi drept plată imobile (*in solutum dare*), după o prealabilă prețeluire în justiție, drept care nu înceta de cât atunci când creditorul oferea debitorului un cumpărător⁽⁶⁾.

Mai mult încă, nu numai că debitorul nu poate sili pe creditor a primi alt lucru de cât acela ce i se datorește, dar creditorul care, din eroare, ar fi primit alt lucru în locul celui datorit, ar putea să'l restituască, cerend lucrul datorit⁽⁷⁾. «*Si quum aurum tibi promississem, tibi ignoranti quasi aurum æs solverim, non liberabor*»⁽⁸⁾.

Dar dacă creditorul nu poate fi *constréns* a

(3) «*Eum, a quo mutuum sumpsisti pecuniam, in solutum nolentem suscipere nomen debitoris tui compelli juris ratio non permittit*». L. 16, Cod., 8, 43, *De solutionibus et liberationibus*.

(4) Această regulă nu încetează de cât atunci când părțile, prin voința lor, au derogat de la densa. Aceasta este cazul unei obligațiuni facultative. Cpr. Cas. fr. D. P. 50. 1. 236. Pand. fr., *Oblig.*, I, 3189.

(5) Pothier, *Oblig.*, II, 530, *in fine*.

(6) «*Si itaque creditor paratus est præparare quemdam emptorem: necessitatem habere debitorem hoc agere, præsentem hujusmodi cautionem arbitrio judicantis, qualem omnimodo est dare possibile: undique enim ita creditoribus providendum est, ut non debitores graventur*». (Nov. 4, capit. 3, Pr., *in fine*). Cpr. Maynz, *Dr. rom.*, II, § 170, p. 4

(7) Pothier, II, 531. Molitor, *Oblig. en Dr. rom.*, III, 981, și § 288, p. 552, t. și n. 27.

(8) L. 50, Dig., 46, 3, *De solutionibus et liberationibus*

primi lucrul oferit de debitor în locul celui datorit, el poate să-l primească de bună voie, și în asemenea caz, există o *datio in solutum* ⁽⁹⁾, adică translațiunea proprietății unui lucru care nu făcea obiectul obligațiunei, translațiune care înlocuiește plata sau executarea directă a faptului la care debitorul era obligat din capul locului ⁽¹⁰⁾. *Datio in solutum* poate deci să existe și astăzi, ea putând fi și condițională și putând să existe numai *pro parte* ⁽¹¹⁾; însă, în orice caz, ea nu poate să aibă loc de cât cu consimțământul creditorului, pentru că el nu poate fi silit a primi un alt lucru în locul prestațiunei datorite, chiar când valoarea lucrului oferit ar fi egală sau mai mare (art. 1100). Indată însă ce creditorul, care și cunoaște interesul, a primit un alt lucru în locul celui ce i se datorea, s'a operat o novațiune, în virtutea căreia prestațiunea primitivă este înlocuită prin alta. Dacă s'ar datori un mobil sau un imobil, și creditorul ar consimți a primi un alt mobil sau un alt imobil în locul celui datorit (*res pro re*), această convenție ar constitui un schimb ⁽¹²⁾. De câte ori însă se datorește o sumă de bani și se dă alt ceva în loc, de exemplu, un lucru mobil sau imobil, sau *vice-versa*, această convenție are multă analogie cu vânzarea ⁽¹³⁾; de aceea, art. 1307 consideră *datio in solutum* ca o vânzare, iar legea 4, Cod., 8, 45, *De evictione*, dă: *dare in solutum est vendere* ⁽¹⁴⁾.

⁽⁹⁾ Art. 1414 din Codul austriac prevede că «de câte ori fiind înțelegere între creditor și debitor, sau imposibilitate de a face plata convenită, se dă alt lucru în locul celui datorit, această transacție trebuie să se considere ca constituind un contract cu titlu oneros»: «*So ist die Handlung als ein entgeltliches Geschäft zu betrachten*». Cpr. și art. 364 C. german, unde se dă că obligația se stinge când creditorul primește drept plată un alt lucru de cât acel datorit. «*Das Schuldverhältniss erlischt, wenn der Gläubiger eine andere als die geschuldete Leistung an Erfüllungsort annimmt*».

Art. 1863 din Codul Calimach, în loc de a traduce dispoziția de mai sus a Codului austriac, are următoarea dispoziție: «Când din lipsa obiectului său din pricina opririi urmate într'acea vreme a lucrului tocmit, sau din relația locului, a vremei și altor pricină, se va face cu neputință plata datornicului, se desleagă îndatorirea, dacă contractuitorii nu s'ar fi alcătuit într'alt chip».

⁽¹⁰⁾ Marcadé, IV, 691, *in fine*. Acollas, II, p. 878.

⁽¹¹⁾ Cpr. T. Huc, VIII, 31, *in fine*, care citează în acest sens o decizie a Curței din Gand, din 23 Iulie 1879.

⁽¹²⁾ Demolombe, XXVII, 230. Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni*, etc., VII, 300 bis. Duranton, XII, 80. Duvergier, *Vente*, I, 45. Acollas, II, p. 868. T. Huc, VIII, 30. Pand. fr., I, 3194.

⁽¹³⁾ Este de observat că *datio in solutum* are numai analogie cu vânzarea, și că ea nu se identifică cu acest contract. Între darea în plată și vânzarea există, în adevăr, mai multe deosebiri semnalate de Pothier (*Vente*, III, 602), pe care și autorii moderni îl urmează în această privință. Cpr. Laurent XXIV, 152, 153. Troplong, *Vente*, I, 7. Duvergier, *Vente*, I, 45, 46. Molitor, III, 980. Guillouard, *Vente*, I, 67 urm.

Din analogia care există între vânzare și darea în plată rezultă următoarele consecințe:

1°) Dacă darea în plată are de obiect un imobil, actul care o constată va trebui să fie transcris spre a fi opozabil celor de al treilea (art. 721 urm. Pr. civ., 1801 urm. C. C.);

2°) Dacă, pentru a primi obiectul dat de debitor, creditorul datorește o sultă, adică o diferență oare care, această diferență se consideră ca preț al vânzării, și prin urmare, va exista în specie privilegiul vânzătorului (art. 1737) și acțiunea resolutorie (art. 1020, 1021, 1365 urm.);

3°) Darea în plată atrage stângerea garanțiilor creanței primitive (privilegiu, ipotecă, fidejusiune, etc.) (art. 1683);

4°) În fine, creditorul, care ar fi evins din imobilul dat și primit drept plată, va avea, ca și cumpărătorul, acțiunea în garanție, conform art. 1337 urm. C. C. ⁽¹⁵⁾. «Dacă s'a dat drept plată, un lucru, o creanță contra unei terți persoane, sau un alt drept, dăce art. 365 din noul Cod german, debitorul datorește garanția, ca și un vânzător, pentru evicțiune și pentru viciile lucrului» ⁽¹⁶⁾.

(Urmarea și fine în No. viitor)

D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 16 Februarie 1900]

Președinția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Zoe Slătineanu cu Frederick Goldwurm și I. Lenș Slătineanu

Citațiunii. — Termene. — Termene prevăzute pe zile. — Cum se socotesc. — Facultatea președintelui de a scurta termenele citațiunei. Dacă trebuie să lase părții cel puțin o zi liberă înainte de înfățișare. — (Art. 78, 152, 455 și urm. și 729 Pr. civilă; art. 71, 72, 894 și 901 Cod. comerc.).

Termenele prevăzute de Procedura civilă pe zile trebuind a fi tot-d'auna socotite pe zile libere, urmează de aci, în ceea-ce privește citarea unei părți înaintea vre-unei instanțe judecătorești, că

⁽¹⁵⁾ «*Si praedium tibi pro soluto datum est, quod aliis creditoribus fuerat obligatum: causa pignoris mutata non est. Igitur si hoc jure fuerit evictum, utilis tibi actio contra debitorem competit. Nam hujusmodi contractus vicem venditionis obtinet*». (L. 4, Cod., 8, 45, *De evictionibus*).

⁽¹⁶⁾ Cpr. Pothier, *Oblig.*, II, 406 și *Vente*, III, 600 urm. Vigié, II, 1501. Duvergier, *Vente*, I, 45, 46. Duranton, XII, 79 urm. Laurent, XXIV, 151 urm. Troplong, *Vente*, I, 7 și *Hypoth.*, IV, 847 urm. Aubry et Rau, II, § 209, p. 290, 291; IV, § 324, p. 221; § 429, p. 693. Baudry et Loynes, *Privil. et hypoth.*, I, 576. — Vedă asupra dării în plată un studiu complet în G. Giorgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, VII, 298 urm.

⁽¹⁷⁾ «*Wird eine Sache, eine Forderung gegen einen Dritten oder ein anderes Recht an Erfüllungsort gegeben, so hat der Schuldner wegen eines Mangels im Rechte oder wegen eines Mangels der Sache in gleicher Weise wie ein Verkäufer Gewähr zu leisten*».

ori-care ar fi dreptul acordat președintelui de art. 78 Pr. civ. și de art. 901 din Codul comercial de a putea, dupe împrejurări, se scurteze termenul citațiunei prevăzut de aceste texte de lege, totuși trebuie ca citațiunea să se lase părții citate cu un spațiu de timp îndestulător, pentru ca citațiunea să-i ajungă la cunoștință, spre a putea să se prezinte la înfățișare și a-și pregăti apărarea, adică cel puțin între lăsarea citațiunei și ziua înfățișării să fie o zi liberă.

Decisiunea No. 36/900. Casată, în urma recursului făcut de Zoe Slătineanu, decisiunea Curței de apel din București, secția III cu No. 52/99 în proces cu Frederich Goldwurm.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier G. Liciu ;

Pe d-l avocat M. Corbescu în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-nii avocați Eugeniu Stătescu și M. D. Sipsom în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului al II-lea de casare :

«Exces de putere, violarea art. 78, 152, 729, 732 și 735 Pr. c., combinate cu art. 881 C. com., întru cât citațiunea adresată apelantei pentru termenul de 21 Septembrie 1899, și lăsată abia în ajun la 20 Septembrie 1899, la domiciliul apelantei, care se afla lipsind la Sinaia, era și este o citațiune contrarie legii, absolut nulă și inoperantă, pentru că nelăsând părții nici măcar termenul legal de o zi liberă, fiind de rigoare prin art. 729 Pr. c., prin aceasta chiar ia suprimat posibilitatea legală de apărare și dar, după expresă sancțiune a art. 152 combinat cu 755, Curtea nu putea pronunța o hotărîre în lipsă»

Având în vedere decisiunea Curței de apel cu No 52/99 supusă recursului ;

Vedând art. 729 și 78 Proceduraci vilă ;

Considerând, în principiu, că din citatele texte de lege, și din întreaga economie a legii de procedură civilă, rezultă că, legiuitorul nostru a prevădut două feluri de termene și anume : termenul cu luna, care se împlinește în ziua conrespunzătoare cu ziua punctului de plecare, — și termenul cu ziua care, conform art. 729 din Procedură, se socotește pe zile libere, ne ținându-se în seamă, nici ziua când s'a început, nici aceia când termenul se împlinește, de unde rezultă virtual ideia că termenul cel mai scurt nu poate fi de cât cel puțin de una zi liberă ;

Considerând că dispozițiile art. 78 din Procedura civilă, termenul obicinuit al citațiunilor pentru cei domiciliați în România, cum este cazul în specie, este de 40 zile de la data citațiunei, termen care după art. 901 din Codul comercial se reduce la jumătate ;

Considerând că, deși în ambele aceste dispozițiuni ale legii se prescrie că președintele are facultatea de al scurta după împrejurări în cazuri urgente, însă nu este mai puțin adevărat, că ori cari ar fi cazul urgentei,

conform principiilor legii noastre de procedură, trebuie a se lăsa părții citate, un spațiu de timp îndestulător, spre a putea ca citațiunea să 'i ajungă la cunoștință, spre a se putea prezenta în instanță, și a 'și pregăti apărarea sa, adică cel puțin o zi liberă, socotită conform cu art. 729. Pr. civilă ;

Considerând că de altmintrelea 'aceasta idee reiese încă și din termenii art. 894 Codul comercial, care prescrie că atunci când o afacere de natură comercială se ivește într'un târg, bâlciu, port sau schelă, și reclamă o grabnică soluțiune judecătorul de pace, poate să ordone măsurile de asigurare, prevădute de art. 71 și 72 din Codul comercial și cele prevădute de art. 455 și următorii din Procedura civilă, până când cauza se va judeca de autoritatea competentă, ceea-ce denotă că ; chiar în aceste contestațiuni de o urgență netăgăduită, legiuitorul nu a voit ca ele să fie rezolvate în aceiași zi

Că de asemenea legiuitorul de aceleași principii a fost călăuzit, când, prin art. 152 Pr. civilă a stabilit că nu se poate da hotărîre în lipsă, dacă citațiunea va coprinde un termen mai scurt de cât cel însemnat de lege, adică mai puțin de cât o zi liberă, socotită conform art. 729 Pr. civ ;

Considerând, în specie, că rezultă din lucrările aflate în dosar, că recurenta, apelând instanței tribunalului comercial, prin care se valida în mâinile sale o poprire făcută de intimatul Goldwurm, pentru o sumă de 136.000 lei, ce'i datora I. Lenș Slătineanu, fiul recurentei, Curtea, după mai multe amânări, a fixat termenul de 16 Noembrie 1899, după cererea ambelor părți, termen care numai după cererea lui Goldwurm a fost preschimbat de Curte pentru 21 Septembrie acel an, iar citațiunea adresată recurentei pentru acel termen, se vede lăsată la domiciliul său, de către agentul respectiv în ajunul zilei de judecată, adică la 20 Septembrie, cu care ocaziune agentul, constată prin procesul verbal că recurenta, se găsea lipsă de la domiciliu, fiind dusă la Sinaia ;

Considerând că în asemenea im prejurări, și în vederea principiilor stabilite mai sus, Curtea, respingând ca nesusținut apelul recurentei, și motivând decisiunea sa pe faptul că recurenta ar fi fost citată în regulă, a nesocotit prin aceasta dispozițiunile art. 152 Procedura civilă, cum și cele-l-alte texte de lege vizate în motivul de casare, și prin urmare, acest mijloc este întemeiat.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta cele-l-alte mijloace de casare invocate, Curtea, casează, etc :

Audiența de la 14 Februarie 1900

Președinția D-lui N. NANDREA, Președinte

Ștefan Măndreanu, trimis în judecata Tribunalului de Curtea de jurați.

Delict politic. — Caracterul acestui delict. — Cum se determină. — (Art. 238 și 239 Cod penal).

Ceea ce trebuie să determine a califica un fapt delictuos ca delict politic, este, înainte de toate, însuși caracterul politic al faptului. Așa, dacă prin acelaș fapt se atinge ordinea politică, și dacă el constituie și o violare a unei dispozițiuni din Codul

penal, asemenea fapt încă nu poate fi calificat *delict politic*, fiind-că criminalitatea nu este determinată numai de caracterul politic al faptului. De aci urmează că *delict politic* este numai dacă se atinge ordinea publică.

Ast-fel, faptul de a bătea, după terminarea unor alegeri, pe cei ce serbează izbânda lor în acele alegeri, pentru a'și răsbuna fiind că în serbătorirea izbândei ar fi insultat pe adversarii lor politici, nu constituie un *delict politic*, ci un *delict de drept comun*.

Decisiunea No. 128/900. — Respins recursul făcut de Ștefan Măndreanu contra decisiunii Curței cu jurați din Teleorman No. 42/99.

Curtea

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-nul consilier D. Cuculi;

Pe d-l avocat V. Antonescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l procuror general D. Alexandresco în concludiuni;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Violarea art. 105 din Constituțiune și exces de putere. Caracterul unei *delict*, din punctul de vedere al dreptului penal, nu se poate determina după faptul material comis, ci numai după mobilul și intențiunea care l'a provocat».

«Ast-fel, faptul de bătae ce mi se impută, conform art. 238 și 239 din Codul penal, fiind petrecut în perioada electorală de la 1 Noembrie 1898 ca rezultat unic al frământărilor și pasiunilor politice născute cu ocaziunea acelor alegeri comunale, este învederat că el este de ordine pur politică, și deci, prin exces de putere și violarea manifestă a sus citatului text de lege, Curtea cu jurați din Teleorman, în desacord cu ordonanța de trimitere a judeului instructor, și declină competența, și mă diferă jurisdicției tribunalului ordinar».

Având în vedere decisiunea Curței cu jurați supusă recursului, din care rezultă, că recurentul în unire cu alți lucrători din orașul Alexandria, fiind dați judecăței pentru *delict*ele prevăzute și pedepsite de art. 238 și 239 din Codul penal, judele instructor al tribunalului Teleorman, considerând aceste *delict*e, ca constituind *delict*e politice, săvârșite cu ocazia alegerilor comunale din acel oraș, a trimes afacerea a fi judecată de Curtea cu jurați din județul Teleorman, care prin decisiunea No. 42/99 supusă recursului și-a declinat competența, considerând faptul ca un *delict* de drept comun, care avea a se judeca de tribunalul corecțional;

Considerând că ceea-ce trebuie să determine a califica un fapt *delictuos* ca *delict politic*, este, înainte de toate însuși caracterul politic al faptului;

Că de aceea, dacă prin acelaș fapt se atinge ordinea politică, și dacă el constituie și o violare a unei dispozițiune din Codul penal, asemenea fapt încă nu poate fi calificat *delict politic*, fiind-că criminalitatea nu este determinată, numai de caracterul politic al faptului:

Că urmând această normă pentru calificarea *delict*elor politice, nu avem criterii numai subiective, precum e interesul său scopul politic, ce poate să se fi urmărit direct sau indirect, mai mult sau mai puțin depărtat, sau precum ar fi intenția *delicuentului*, ci avem un criteriu obiectiv, și deci vom zice că e, *delict politic* numai, și dacă se atinge ordinea publică;

Considerând, în specie, că recurentul a fost dat judecăței pentru *delictul* prevăzut și pedepsit de art. 238 și 239 C. penal;

Că, după cum Curtea constată, scopul urmărit de numitul recurent, era, nu de a atinge ordinea politică, sau drepturile politice ale cetățenilor, întru cât alegerile comunale, în acel oraș, se efectuase cu două săptămâni înainte de săvârșirea *delictului*, ci pentru a se răsbuna, că cu o seară mai înainte, mai multe persoane care sărbătorea reușita la alegeri, manifestase pe stradă insultând pe adversarii lor politici, între care se găsea și recurentul;

Că dar prin bătăile urmate, neatingându-se întru nimic ordinea politică, ci scopul urmărit de recurent, fiind răsbunarea, *delictul* săvârșit, nu prezintă caracterul și natura unui *delict politic*, și prin urmare instanța competinde de a'l judeca fiind tribunalul corecțional, iar nu Curtea cu jurați, mijlocul de casare are a fi respins ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea de acord cu d-l procuror general D. Alexandresco respinge, etc.

CURTEA DE APEL din BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 26 Ianuare 1900

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Baron M. de Waldberg cu Frederick Goldvurm

Decisiunea civilă No. 17

Privilegiu și ipotecă. — Act de ipotecă. — Trecerea într'ensul, ca sumă datorită, a dobânzilor luate prin anticipațiune și a polițelor și înscrisurilor iscălite de debitor pe când era minor. — Dacă se poate anula pentru această cauză.

Act de ipotecă. — Autentificarea lui la o legațiune de către un secretar. — Dacă este nul când se constată că acel secretar era însărcinat de afaceri fiind că șeful legațiunei era în concediū. — Contrasemnarea procesului-verbal de autentificare, ca greșier, de o persoană ce n'ar fi funcționar la legațiune. — Dacă anulează actul. — Dacă este nevoie de un greșier. — (Art. 34 din legea autentificării actelor).

1) Un act de ipotecă nu se poate anula pe motiv că parte din creanța asigurată prin acel act se compune din dobânzi luate prin anticipațiune, și din polițe și înscrisuri iscălite de debitor în timpul minorității, căci tocmai trecerea acestor creanțe în actul de ipotecă dovedește că debitorul le-a confirmat când a ajuns la majoritate.

2) Șefii legațiunilor și consulatelor române din străinătate având dreptul a autentifica și legaliza acte, în condițiunile legii de autentificarea actelor și a legilor și regulamentelor prin care li se conferă un asemenea drept, un act de ipotecă, nu este nul fiind că a fost autentificat de un secretar al legațiunei, fără a avea o delegațiune, specială de

la șeful legațiunii, când se constată că șeful era în concediu și că afacerile legațiunii au fost încredințate aceluși secretar în calitate de însărcinat de afaceri.

De asemenea acest act nu poate fi nul nici pentru faptul că persoana care a contrasemnat procesul verbal de autentificare ca greșier nu avea această calitate nefiind funcționar al legațiunii, de oarece nici legea autentificării actelor, nici legile și regulamentele care dau dreptul legațiunilor și consulatelor române să autentifice și să legalizeze acte, nu cer, în mod formal, ca șeful legațiunii, sau cel care îl înlocuiește, să fie asistat de un greșier când dau autenticitatea actelor.

De altminterlea ar fi cu totul nedrept să se anuleze un act de ipotecă și să se ridice ast-fel creditorului dreptul său de preferință, atunci când nu i se poate imputa nici greșală, nici chiar neglijență, și când s'a adresat pentru îndeplinirea formelor legale la cei cari erau investiți de autoritatea competentă, cu puterea de a instrumenta, fără să fi fost în putința lui de a controla și verifica dacă acea investitură era dată în condițiunile legii.

S'au ascultat: d-nii avocați Eug. Stătescu, M. Sipsomo și V. Lascăr în dezvoltarea motivelor de apel, precum și d-nii avocați T. Stelian și C. Stoicescu în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Baronul M. de Waldberg, în contra sentinței tribunalului Ilfov, secția de notariat No. 265 din 25 Octombrie 1899;

Având în vedere desbaterile orale, actele prezentate, și concluziunile scrise ale ambelor părți;

Având în vedere că Frederich Goldvurm a făcut contestațiune la urmărirea mosiilor Grozesti. Cozia, Sălăgem și Colțu-Cornei de către Baron de Waldberg pe motiv că ipoteca în virtutea căreia se face acea urmărire ar fi nulă;

Având în vedere că cauzele de nulitate invocate de contestator sunt cele următoare:

1° Inexistența chiar a creanței garantată prin ipotecă;

2° Nulitatea ipotecii pentru două vicii de formă și anume: a) lipsa de calitate a funcționarului public care a dat autenticitate, căci secretarul legațiunii care a instrumentat nu putea da autenticitate actului de ipotecă de cât dacă Ministrul, șeful legațiunii era în concediu ceea ce nu se dovedește, de oare-ce, în act nu se face nici o mențiune de o asemenea delegațiune;

b) lipsa de calitate a celui care a contrasemnat procesul verbal de autentificare ca greșier, căci secretarul legațiunii a fost asistat în autentificarea actului de un simplu interpret, care ne având calitatea de funcționar al legațiunii, nu putea face oficiu de greșier;

Având în vedere că în ceea ce privește inexistența creanței, contestatorul s'a mărginit a arăta că parte din acea creanță se compune din dobânzi de 12% luate cu anticipație pentru un an și jumătate, parte din polițe și înscrisuri iscălite în timpul minorității lui Andriopol, și că restul, ce se promitea a se răspunde lui Andriopol la Paris, nu s'a numărat nici odată;

Considerând că nici deducerea dobânzilor cu anticipație, nici trecerea în act a sumei corespunzătoare cu polițele și înscrisurile iscălite în timpul minorității și confirmate ast-fel de debitor, nu pot fi cauze de nulitate a creanței recunoscute de Andriopol;

Considerând că restul de 115000 lei, a fost numărat

lui Andriopol la Paris, după cum o dedește chitanța din Decembrie 1895, iscălită de Andriopol și autentificată de legațiunea din Paris la 24 Noembrie 1895;

Că, prin urmare, această cauză de nulitate a actului urmează să fie înlăturată;

Asupra viciilor de formă în autentificarea actului de ipotecă:

Având în vedere că contestatorul pretinde că secretarul legațiunii române, Edgar Mavrocordat, care a dat autenticitate actului de ipotecă, nu avea calitate de a instrumenta, de oare-ce, nu se arată în procesul verbal de autentificare delegațiunea ce avea de a înlocui pe Ministrul, șeful legațiunii;

Având în vedere că actul în chestiune a fost autentificat la 24 Iulie (5 August) 1895, de legațiunea română la Viena;

Considerând că din certificatul Ministerului afacerilor străine din 11 Noembrie 1899, se constată, că de la 20 Iunie până la 20 August 1895, Ministerul plenipotențiar al României la Viena a fost în concediu, și că în lipsa sa, afacerile legațiunii au fost încredințate primului secretar Edgard Mavrocordat, în calitate de însărcinat de afaceri;

Că, ast-fel fiind, primul secretar al legațiunii avea perfectă și deplină calitate de a da autenticitate actului;

Având în vedere că, contestatorul mai pretinde că, actul e nul și pentru motivul că interpretul Milan Bellici, care a făcut oficiu de greșier, nu putea fi investit cu această însărcinare, de oare-ce, art. 24 din legea organică a Ministerului afacerilor străine dispune, că numai secretarii, atașajii și cancelarii, pot exercita prin delegațiune, atribuțiunile șefului legațiunii, și de oare-ce interpretii nici nu fac parte din funcționarii legațiunii;

Având în vedere că, pentru ca actul să poată fi declarat nul, pentru că persoana care a făcut oficiu de greșier, nu putea fi investită cu o asemenea însărcinare, ar trebui să fie bine stabilit, că asistența unui greșier este prescrisă de lege sub pedeapsă de nulitate, chiar când autentificarea se face înaintea unei legațiuni române în străinătate;

Având în vedere că nici un text de lege nu cere în mod formal ca șeful legațiunii, sau cel care îl înlocuiește, să fie asistat de un greșier când dau autenticitatea actelor;

Considerând că art. 34 din legea din 1886, asupra autentificării, dispune ca consulatele și legațiunile române din străinătate, vor continua a exercita atribuțiunile ce le sunt date prin legile și regulamentele în vigoare la acea epocă, în ce privește autentificarea și legalizarea actelor ce li s'ar prezenta, observând însă pe viitor, formele prescrise prin noua lege asupra autentificării;

Considerând că în acest articol legiuitorul se referă în ceea ce privește determinarea ofițerului public, care are competența de a autentifica, la legile și regulamentele relative la consulat și legațiuni, iar în ceea ce privește formele, la noua lege asupra autentificării;

Considerând că de și prin forme se poate înțelege într'un înțeles larg, nu numai formalitățile de îndeplinit, dar și determinarea autorității competente, acest cuvânt însă în art. 34 nu se poate să semnifice de cât formalitățile de îndeplinit pentru autentificare, de oare ce, pentru tot ce privește determinarea și compunerea autorității competente, art. 34 trimete la legile și regulamentele speciale;

Considerând că nici o dispozițiune din aceste legi și regulamente nu cere asistența nici contra semnatura unui greșier;

Considerând că dacă legiuitorul în art. 34 ar fi înțeles să facă din asistența greșierului o condițiune esențială de validitate a actelor autentificate de legațiuni și consulat, ar fi determinat, în același timp, și funcționarul legațiunii sau consulatului, care urma să fie investit cu această însărcinare;

Că, ast-fel fiind, contrasemnarea actului de ipotecă nefiind cerută de lege, lipsa de calitate a celui care a asistat ca grefier, nu poate atrage nulitatea actului.

Considerând că chiar dacă s'ar interpreta art. 34 al legii asupra autentificării în sensul că, asistența unui grefier este cerută și pentru actele autentificate delegațiunile și consulatele române, să constată că Milan Belici a fost delegat pentru a face oficiu de grefier;

Că această delegațiune rezultă, nu numai din faptul că însărcinatul de afaceri, care avea calitate de a da o asemenea delegațiune, a iscălit actul de odată cu Milan Belici, fapt care implică o asemenea delegațiune, dar și din vizarea iscăliturii lui Milan Belici de pe actul în cesiune de către Ministerul afacerilor străine;

Că aceasta rezultă, mai cu seamă din certificatul legațiunii române din Viena No. 897 din 13/25 Septembrie 1899, în care se atestă, că Milan Belici, funcționar public, supus român, actualmente consul și pe atunci vice-consul, a avut la epoca contrasemnării actului în cesiune, delegațiune în regulă, pentru toate actele publice, pentru care se cere mai mult de cât o semnătură;

Considerând că față cu o asemenea delegațiune, este inutil a se mai cerceta, dacă Milan Belici, întrunea condițiunile, necesare pentru a'și se putea da o asemenea delegațiune, căci dreptul lui, de a instrumenta, rezultă din investirea ce a primit din partea autorității competente, chiar dacă acea investire 'i-s'a dat în lipsa condițiunilor de aptitudine;

Considerând, pe lângă acestea, că ar fi cu totul nedrept să se anuleze un act de ipotecă și să se ridice ast-fel creditorului dreptul său de preferință atunci, când nu-'și se poate imputa, nici greșală, nici chiar neglijență și când s'a adresat pentru îndeplinirea formelor legale la cei care erau investiți de autoritatea competentă cu puterea de a instrumenta, fără să fi fost în putința lui, de a controla și verifica, dacă acea investitură era dată în condițiunile legii;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) C. R. Manolescu, I. Cerchez, Sc. Popescu, I. E. Dobrescu, Em. Anastasiu.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Audiența de la 12 Februarie 1900

Președinția D-lui M. A. BEȘTELEI, Consilier

Hector Economu cu Roth & C-ie

Cerere nouă.— Când este considerată ast-fel.

Vase navigabile.— Ce fel de bunuri sunt.— Închirierea lor.— Vinderea lor.— Dacă se respectă contractul de locațiune.— Când.— Drepturile locatarului.— (Art. 1441 cod. civil al. 1 cod. comercial; art. 566 pr. civ.).

Vase navigabile.— Urmărirea lor.— Dacă fiind urmărite mai pot întreprinde călătorie.— (Art. 903 și 905 cod. com.).

Vase navigabile.— Transporturi fluviale.— Încărcarea vaselor.— Condițiuni.— Nivelul apelor.

1) O cerere se consideră nouă atunci când diferă de cererea originară prin obiectul, cauzei și întinderea ei sau prin calitatea pe cari părțile și'o atribuiesc în cele două cereri.

2) Vasele navigabile sunt bunuri mobile, însă de oare ce proprietatea și posesiunea lor sunt inconjurate de aceleași garanții ca și bunurile imobiliare, în lipsa unui text formal care se definiască efectele contractelor de închiriere în cazul când vasele navigabile sunt urmărite și vândute, trebuie să ne referim la dreptul comun, și dar, dacă locatorul vasului vinde vasul închiriat, cumpărătorul este dator să respecte locațiunea făcută înainte de vânzare

când locațiunea a fost făcută prin act autentic sau prin act privat dar cu dată certă, afară numai când desființarea ei s'ar fi prezentat în însuși contractul de locațiune.

Așa dar, locatarul unui vas are dreptul să ceară de la achisitor nu numai menținerea sa în folosința vasului închiriat, dar chiar poate să constrângă pe achisitor a'î preda folosința acestui vas când nu l'a avut în posesiune în momentul vânzării, și în cas de nevoie să'î ceară daune, iar achisitorul vasului nu poate opune la această cerere faptul că în afișele și publicațiunile vânzării ale vasului nu s'a prevăzut sarcina că există un contract de locațiune, când în fapt se constată că înainte de vânzare, s'a pus în vedere cumpărătorului existența acelui contract.

3) Un vas urmărit nu mai poate să întreprindă nici o călătorie afară de casul când este încărcat sau când, în urma cererii făcută de un creditor privilegiat, tribunalul va autoriza asemenea călătoriei.

4) La încărcările vaselor, destinate transporturilor fluviale, trebuie să se aibă în vedere nu numai capacitatea vaselor, dar și diferitele variațiuni ale nivelului apei.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Hector D. Economu, contra sentinței comerciale a trib. Brăila No. 220 din anul 1898;

Ascultând părțile în conclusioni;

Având în vedere că prin menționata sentință apelantele Hector D. Economu a fost condamnat să plătească firmei Roth & C-nie suma de 3095 lei cu procente legale de la data acțiunii;

Având în vedere că în susținerea acestui apel se invoacă următoarele motive: 1) Neadmisibilitatea acțiunii de oare-ce la prima instanță a fost modificată în opoziție, căci dintr'o cerere în executarea unui contract de închiriere șlepuului «Georghios» a schimbat'o într'o nouă acțiune de despăgubiri; 2) Că chiar când acțiunea ar fi admisibilă în formă, totuși firma Roth & C-nie nu o poate exercita în contra apelantului; 3) Că contractul de închiriere șlepuului «Georghios» făcut de Ilie Arhondi firmei Roth & C-nie nu este opozabil apelantului care e achisitorul acestui șlep și al 4) că în orî-ce cas acel contract a cărui termen expirase înainte de vîndarea șlepuului a fost executat;

Având în vedere că din debaterile și actele prezentate de părți rezultă că la 12 Ianuarie 1894 între Ilie Arhondi proprietarul șlepuului «Georghios» sub pavilionul elen și firma M. Roth & C-nie, a intervenit contractul autentificat de tribunalul Brăila la No. 82 din anul 1894 prin care cel întâi a închiriat acelei firme sus dișul șlep pentru două voiajuri cu începere de la deschiderea navigațiunii anului 1894, fixând prețul la 8000 lei primit de armatorul Arhondi și cu condițiune că dacă prețurile curente vor fi mai mici și prin cele două voiajuri nu se va putea acoperi suma de 8000 lei, atunci firma intimată să fie în drept a ține șlepu și pentru al treilea voiaj; Că acest contract punându-se în executare, firma Roth & C-nie a efectuat două voiajuri, însă din aceste voiajuri, neacoperindu-se de cât numai cu o parte din suma dată lui Arhondi, n'a mai putut să facă și al treilea voiaj după cum convenise căci în acest interval, șlepu fiind scos în vîndare de creditorul

gagist Chrisoveloni, la 19 August 1894 s'a adjudecat asupra apelantului Hector D. Economu; că firma Roth & C-nie însă, înaintea adjudecării, cu petiția reg. la No. 18391, a cerut judecătorului delegat să pună în vedere concurenților acel contract, și din procesul-verbal care constată formalitățile adjudecațiunii rezultă că într'adevăr contractul a fost adus la cunoștința concurenților înaintea începerii licitațiunii;

Considerând că, o cerere se consideră nouă atunci când diferă de cererea originară prin obiectul, cauza și întinderea ei sau prin calitatea pe care părțile și-o atribuesc în cele două cereri;

Considerând că firma Roth et. C-ie prin acțiunea introdusă la prima instanță a cerut de la început obligarea apelantului a-i pune la dispoziție șlepu «Georgios» spre a face două voiajuri sau să-i plătească suma de 8000 lei, iar în cursul instanței recunoscând că cele două voiajuri a fost executate și că din ele a rambursat numai suma de 4905 lei, a redus pretențiunea sa la 3095 lei diferință până la 8000 lei;

Considerând că într un cât acea firmă chiar prin acțiunea originară a cerut în mod alternativ sau punerea la dispoziție a șlepuului ori plata sumei de 8000 lei, avea tot dreptul în opoziția făcută de dânsa să pună concluzii numai pentru partea din urmă a cererei sale și să o reducă în minus;

Considerând că cesțiunea de a se sci dacă firma Roth et C-ie poate exercita această acțiune în contra apelantului Hector Economu este strins legată de împrejurarea dacă contractul intervenit între acea firmă și Ilie Arhondi fostul proprietar a șlepuului «Georgios» este opozabil numitului Economu;

Considerând că de și legiuitorul comercial arată că vasele navigabile sunt bunuri mobile, însă de oare-ce proprietatea și posesiunea lor este inconjuroată de aceleași garanții ca și bunurile imobiliare, în lipsa unui text formal care să definească efectele contractelor de închiriere în cazul când vasele navigabile sunt urmărite și vândute, Curtea conform art. 1 din codul comercial, urmează să se refere la dreptul comun;

Considerând că, art. 566 Pr. civ. prevede că în privința contractelor de închiriere existente asupra lucrului adjudecat se va urma conform dispozițiilor codului civil, iar în art 1441 Cod civil, se spune că dacă locatorul vinde lucrul închiriat sau arendat, cumpărătorul este dator să respecte locațiunea făcută înainte de vânzare într un cât a fost făcută prin un act autentic sau prin act privat, dar cu dată certă, afară numai când desființarea ei din cauza vândărei s'ar fi prevăzut în însu-și contractul de locațiune;

Considerând că de și necontestat este că, contractele de închiriere dau naștere numai la obligațiuni personale, însă de oare-ce legea prin excepțiune declară opozabile achisitorului contractele de închiriere care sunt autentice sau cu dată certă, achisitorul este ținut să respecte asemenea contracte ca unul ce a succedat drepturile ca și obligațiunile închirietorului;

Că, în specie, contractul de locațiune nu numai că este autentic, dar pe lângă aceasta firma Roth et. Com. l'a prezentat judecătorului delegat cu vânzarea șlepuului «Gheorghios» dânsul la pus în vedere concurenților și apelantele Hector Economu deși a avut cunoștința de contract a primit să concureze, să se adjudece șlepu asupră-i, și să numere prețul, fără să facă nici o obiecțiune;

Că prin urmare chiar dacă în afișele și publicațiunile vândării era necesar să se prevadă, în condițiunile vândării și contractul de închiriere, omisiunea a fost acoperită prin prezentarea contractului și punerea lui în vedere concurenților înainte de licitație, deosebit că legea comercială nu prescrie nici o sancțiune în această privință;

Că deci, din toate punctele de vedere, acest contract de închiriere, în principiu, este opozabil lui Hector Economu;

Considerând a poi că cauza obligațiunii pe care se fundează acțiunea firmei M. Roth & C-ie așa cum o susține astăzi este contractul de închiriere a șlepuului «Gheorghios» căci suma cerută reprezintă daunele rezultate din faptul că apelantele n'a voit să continue executarea acestui contract;

Că dacă, după cum s'a dis, contractul de închiriere este opozabil achisitorului nu mai încapă îndoială că conform art. 1441 Cod civil, locatorul are dreptul să ceară nu numai menținerea sa în folosința lucrului închiriat, dar poate chiar să constrângă pe achisitor a-i preda folosința aceluși lucru, când nu l'a avut în posesiune în momentul vândării și în cas de nevoie să-i ceară daune, cum firma intimată a și făcut în specie;

Că așa fiind, de și, în cazul de față, obligațiunea în daune este personală, cu toate acestea, fiind născută dintr'un contract opozabil apelantului, se poate exercita contra lui;

Considerând că părțile sunt de acord a recunoaște că în executarea contractului de închiriere a șlepuului «Gheorghios» s'au făcut numai două transporturi;

Considerând că din certificatul vamei Brăila No. 1315/95 și interogatoriile Căpitanului Portului, se constată, că cele două transporturi s'au operat unul la 14 Aprilie 1894 de la Giurgiu cu o încărcătură de 803250 chilograme porumb, iar al doilea la 24 Mai același an de la Calafat cu 633225 chilograme porumb, iar din depunerile martorilor ascultați la prima instanță, rezultă că, prețul navlului în Martie și Aprilie 1894 a fost de la Giurgiu la Brăila un leu 50 bani chila, iar de la Calafat la Brăila un leu 80 bani, prețuri care concordă în compturile extrase din registrele firmei Roth & C-ie;

Că luând de basă arătările acestor martori cum și extractul legalizat de tribunalul jud. Brăila sub No. . . . se vede că din cele două transporturi firma M. Roth & C-ie s'a acoperit numai cu suma de 4905 lei;

Considerând că din dosarul trib. Brăila No. 1868/94 relativ la urmărirea șlepuului «Gheorghios», se constată, că urmărirea acestui șlep s'a început la 24 Iunie 1894;

Că conform art. 903, și 905 Cod comercial, un vas urmărit, nu mai poate să întreprindă nici o călătorie, afară de cazul când este încărcat sau când în urma cererii făcute de un creditor privilegiat, tribunalul va autoriza asemenea călătorie;

Că dar, de la 25 Mai 1894, când s'a efectuat al doilea transport și până la începerea urmăririi, nu era timpul suficient a se efectua un al treilea transport;

Că apoi Roth & C-ie ne având calitatea de creditor privilegiat, nu putea și în timpul urmăririi, se solicita autorizația tribunalului spre a continua executarea contractului;

Că faptul că șlepu, «Gheorghios» era de o capacitate suficientă și că firma intimată avea posibilitatea să-și acopere din două transporturi întregul preț de 8000 lei, dacă să făcea încărcarea în raport cu capacitatea vasului, ar avea importanță atunci, când se proba că și nivelul apei Dunărei, putea suporta navigațiunea vasului încărcat în asemenea condițiuni, căci se știe, că la încărcările vaselor destinate transporturilor fluviale, trebuie să se aibe în vedere, nu numai capacitatea vaselor, dar și diferitele variațiuni ale nivelului apei și această probă ne fiind făcută, susținerea rămâne fără interes;

Că, din cele expuse, se vede că contractul de închiriere n'a fost executat din cauza apelantului care a refuzat executarea, după cum aceasta rezultă din scrisoarea sa cu data din 15 Septembre 1894 adresată firmei Roth & C-ie, iar din extractul de pe registre menționat mai sus, se stabilește, că acea firmă a numărat întreaga sumă de 8000 lei lui Ilie Arhondi, registre care sunt opozabile apelantului, de oare ce însu-și s'a referit la conținutul lor;

Că, în vedere acestora, Curtea urmează, să respingă apelul și să confirme sentința apelată;

Vezând și art. 140 și 146 pr. civ. ;

Pentru aceste motive, Curtea, în virtutea legii, decide : respinge apelul făcut de Hector D. Economu contra sentinței Trib. Brăila No. 220/90 ;

Confirmă menționata sentință ;

(ss) M. A. Bestelei, Sp. Stătescu, I. Bastache.

Opiniunea

Difer de majoritate și sunt de opinie a se admite apelul și a se infirma sentința tribunalului pentru următoarele motive :

Considerând că, din desbateri, din acte și circumstanțele cauzei, rezultă, că, în ziua de 12 Ianuarie 1894 Ilie Arhondi, proprietarul șleplului «Gheorghios» sub pavilion elen, închiriaza acest vas firmei Roth & C-ie, prin actul autentificat de tribunalul Brăila sub No. 82/94, pentru a efectua două transporturi, stipulând, ca preț, suma de lei 8000, cu dreptul, pentru firma Roth & C-ie de a mai face și un al treilea transport, dacă, cu prețul navlului celor d'întei două transporturi nu se va fi acoperit suma de lei 8000; că, conform acestei convențiuni, firma Roth & C-ie intră în posesiunea vasului și efectuează cele două transporturi, în cestiune, după care restituie vasul către proprietarul său Ilie Arhondi, fără să facă nici o rezervă ; Că pe când vasul se afla ast-fel în portul Brăila și la dispozițiunea proprietarului său, Chrisoveloni, în virtutea unui contract de gagiu, urmărește de acest vas ; că, făcându-se publicațiunile prevăzute de lege, în ziua defiptă pentru vândare se deschide licitațiune ; că, în momentul când trebuia să se facă convenițele strigări, judecătorul delegat a conduce licitațiunea pune în vedere concurenților o petițiune cu data 19 August 1894, ce primise de la M. Roth & C-ie, prin care petiționarul afirma, că are dreptul să facă două transporturi cu vasul urmărit, în temeiul unui contract de închiriere ; Că judecătorul, după ce aduce la cunoștința concurenților această pretențiune, procede la licitațiune și adjudecă vasul asupra apelantului Hector D. Economu ;

Considerând, că, în momentul când șleplul «Gheorghios» s'a adjudecat asupra apelantului, vasul se afla în posesiunea debitorului urmărit ; că din nimic nu reese, că adjudecatul ar fi avut cunoștință, că acest vas fusese închiriat firmei Roth & C-ie și că această firmă încă nu usase de dreptul său ; că este adevărat, că în urma avisului dat, de către judecătorul delegat, apelantul a luat cunoștință de pretențiunea formulată de intimata societate, dar această pretențiune era nefondată, de oare-ce societatea intimată susținea că avea dreptul de a face două transporturi cu vasul urmărit și în fapt acele transporturi erau de mult efectuate ; că aceasta este dovedită, în instanță, atât prin actele produse cât și prin însăși mărturisirea societății ; că afară de aceasta, împrejurarea că societatea restituise vasul imediat, după efectuarea celor două transporturi fără nici o rezervă, era o presumpțiune forte, că contractul de închiriere fusese executat, în întregul său, de oare-ce, conform contractului, societatea ar fi avut dreptul să mai dețină încă vasul până la complecta acoperire a sumei de lei 8000, dacă suma de 8000 lei nu ar fi fost acoperită ;

Considerând, că, cu nimic nu se stabilește, că apelantul a cunoscut cum că intimatul ar fi avut dreptul să mai facă un al treilea voiagiū ; că intimata societate prin petițiunea mai sus menționată nu afirmă nimic în această privință ; că, afară de aceasta, cestiunea de a se ști dacă intimatul mai avea dreptul la ver-un transport depinde de un calcul, ce urma să se facă între proprietarul vasului și chiriaș spre a se determina care este suma, ce proprietarul mai rămânea dator ; că, admitând că printr'o simplă petițiune se poate aduce la cunoștința terțiilor un drept de chirie asupra unui lucru mobil, societatea era datoare să afirme și să dovedească că a mai rămas creditor cu o sumă oare-care și că înțelege a beneficia de folosința

vasului până la complecta sa îndestulare ; că o asemenea declarațiune nefiind făcută și cea făcută fiind stabilită astă-zî că era neesactă, nu se poate susține că la epoca adjudecațiunei apelantul a avut cunoștință de dreptul intimatului la un al treilea transport ; că așa fiind, și în lipsa nici unui alt mijloc de încunoștiințare, apelantul este un achisitor cu just titlu și bună credință ; că dacă conform art. 972 între doi achisitori succesivi ai unui lucru mobil acela este preferit, care este pus în posesiunea lucrului și este de bună credință prin afortiori acest principiu trebuie să fie respectat atunci când cel pus în posesiune este un achisitor al proprietății, iar adversarul său un simplu chiriaș, care nu dobândește de cât un drept de creanță, iar nu un drept real ; că apelantul înscriind dreptul său în registrele prevăzute de codul Comercial, nimeni nu'î poate opune ver-un drept real anterior, ce nu ar fi fost adus la cunoștința terțiilor și cu atât mai puțin un drept de locațiune ;

Considerând, că, chiar dacă s'ar admite, că în materie de închiriere de vasuri plutitoare, trebuie să se aplice rugulele de drept, ce guvernează contractele de închiriere a imobilelor, totuș contractul de închiriere invocat de intimata societate, nu poate fi opozabil apelantului ; că este constant, în drept, că în materie de imobile atunci când proprietarul închiriaza imobilul la două diferite persoane, chiriașul pus în stăpânirea imobilului nu poate fi expulsat de cel-l-alt chiriaș, cu toate că contractul acestui din urmă, ar avea data certă și anterioară, că dreptul acestuia fiind curat personal, iar nu real, nu poate da naștere de cât la o acțiune în daune interese în contra proprietarului ; că dacă acest drept nu poate fi opozabil chiriașului, pus în posesiune cu atât mai puțin se poate invoca în contra unui achisitor al imobilului închiriat ; că a opune unui achisitor un contract de închiriere, atunci când chiriașul nu se afla în posesiunea imobilului în momentul înstreinării, ar fi a recunoaște că achisitorul se află într'o situațiune juridică inferioară unui simplu chiriaș, că, așa fiind, nici din acest punct de vedere contractul de închiriere al societății intime nu poate fi opus apelantului adjudecatar ;

Considerând că societatea intimată adaugă, că, potrivit art. 1441 Cod civil, cumpărătorul imobilului închiriat, este dator să respecte contractul de închiriere când are dată certă ; că, în specie, contractul său este autentic și deci opozabil ;

Considerând că, admitând ipotetic, că vasele plutitoare se pot asemăna cu imobilele de și legea comercială le declară formal ca lucruri mobile, totuș principiul art. 1441 Cod civil nu poate fi aplicabil în specie ; că art. 1441 presupune că chiriașul este în posesiunea imobilului, că cumpărătorul știa că imobilul este ocupat de o terție persoană sau că a putut să se informeze și ast-fel a contractat în cunoștință de cea ce urma să se întâmple ; că nu este tot ast-fel în procesul ce făcea obiectul litigiului de astăzi de oare ce, societatea nu era în posesiunea vasului, ba din contra abandonase acea posesiune, după ce o avusese un timp oare care ; că așa fiind nici această obiecțiune nu este fondată ;

Pentru aceste motive, sunt de opinie a se admite apelul făcut de Hector D. Economu contra sentinței trib. Brăila No. 220/98 și a se infirma menționata sentință.

(s) G. Stoicescu.

BIBLIOGRAFIE

A apărut :

Noua Lege asupra taxelor de timbru și înregistrare

cu explicații parlamentare, jurisprudență și index alfabetic de Ion N. Cășărescu, Doctor în drept din Paris, avocat. Prețul : lei 2 broșat, 2.75 legat în pânză, lei 3.50 în piele flexibilă elegant. De vânzare la Tipografia Ziarului Curierul Judiciar, București, str. Carol 19. Se expediază contra valoare : mandat poștal, timbre sau mărci poștale.